

ИСПОВЕДЬ

Душа моя варилася в пекле ада,
Я шел в погибель, в бездну, в никуда,
Толкал себя я к смерти постоянно,
Плевал я в сторону распятого Христа.

Следами дьявольских копыт была изрыта,
Пробита стрелами душа моя...
А я все шел долиной смертной тени,
И прославлял свое уродливое "Я".

И это "Я" вело меня по миру,
Так и ходил я с ним по лезвию ножа,
Моя душа в томлении кричала,
В пылу страстей мирского куража.

Я весь увяз в греховной паутине,
Жил как во сне под ядом сатаны:
То медленно сползал с крутого склона,
То как бы в ярости летел с большой стены.

Так подтоживалась жизнь моя шальная,
Для дьявола готов был плод вполне,
Меня несло, несло во ад забвенья,
Я как слизняк полз в лапы сатане.

И где, и кто? И как измерить может...
В каком количестве привит был яд во мне,
На сколько лет рассчитывало сердце
Отдать себя на службу сатане?

Коварство, ложь, насилие и бесчестие –
Вот основа в мире сем.
Утомленный дух и убаюканная совесть
Перед пасть открывшим, рыкающим львом.

Опьяненный радостью могильной,
Я на сердце раны углублял,
Пропахший от пьянок перегаром,
К краю пропасти себя я продвигал.

Мне не дает покоя моя память,
Рождает в сердце болью жгучий стон,
Как жил я вдрывз протухшей жизнью,
Куда катился мой вагон?

Может напрасно я терзаюсь
В воспоминаньях о былом?
Ведь все ушло, осталось в прошлом,
И было это так давно.

«ПОЕЗІЯ СЕРЦЯ»

Нет не напрасно, не напрасно,
И помнись буду я всегда...
И детям расскажу и внукам,
Что мир и грех – одна беда.

Насколько страшны были версты,
Почти полвека по которым я шагал,
И на духовном этом бездорожьи
Я день за днем бесследно умирал.

Корень зла врастает в наши души,
Словно рак, раскинув метастазы,
И гибнет человек, шагая в бездну,
Лелея в сердце черную заразу.

Не знал я Бога и, как все миряне,
Через оплавленные свечи у икон,
Сам мерзость, мерзости молился,
А мой кулак был для меня закон.

Рвались чувства и душа трещала,
В пьяной драке возраждался гнев,
Беспощадно жертву избивая,
Жаждал крови словно рыкающий лев.

Дым сигаретный в перемешку с водкой...
С утра, с похмелья голова болит...
Так в ярости терзает дьявол души,
От коих трупной вонью смердит.

Сколько б я еще вот так мотался,
Сколько б я смердил в гробу мирском?
Чем завершилось бы мое скитанье,
И где обрел бы для души я вечный дом?

В двери сердца как-то стук раздался,
Не понял сразу, что произошло.
И вдруг услышал шапесты я голос:
"Открой Ему, Он ждет тебя давно."

Кто Он? Кому открыть? Не понял...
Зажгло в груди, так тесно стало жить,
Туман непониманья разум мой окутал...
А сердце в такт: "Как быть? Как дальше быть?"

Тупик! Что делаешь? Я парализован.
Куда идти? Хочу кричать, скорее выть...
Но вновь внутри все тот же самый голос:
"Прими спасенье! Я ж просила дверь открыть!"

"Открой, и ты узнаешь радость,
Познаешь истину возвышенной любви,
Рожденной от Создателя вселенной
В Его пречистой и Святой Крови."

И вот мои колена онемели,
Я рухнул на пол у подножия Того,
Кто кротко постучал и отодвинул камень –
Ту глыбу грязи сердца моего.

Вот первая слеза в глазах сверкнула,
Вторая, третья – много, много слез...
И я не понимал, что происходит,
Теперь я знаю – это был Христос.

Милость проявил ко мне Спаситель –
Я мертвым был, меня он воскресил,
А в некогда глухом и мрачном сердце,
Он Царство Божее провозгласил.

Он сорвал с меня мирские цепи,
Храмину наполнил светом,
Весь мой внутренний мир ожил
С пришедшим Его рассветом.

И ты поспеши, дорогая душа,
Завтра может быть слишком поздно...
О, если б ты знала, душа дорогая,
Насколько все это серьезно!

Беги, человек, от мирской суеты,
От истоков гибели беги.
От зла и пороков храни свою душу,
Для Бога ее сбереги.

Люди! Я вас умоляю, поспешите!
Близок день пришествия Миссии,
Звук Его шагов повсюду слышен,
В изнеможенной от греха России.

Суета бесславна и никчемна,
Все дела земные – это глеч,
Убегайте от греха, бегите к Богу,
В Его благой, свободный, тихий плен.

Только в Нем найдете утешенье,
Только в Нем великая любовь.
Ведь не зря к подножию Голгофы
Проливается рекой Святая Кровь.

Люди! Протяните руки к Небу,
Склоните гордые колена и сердца,
Он хочет записать вас в книгу жизни,
Чтоб вечно жить в Его Святынях дворцах.

P. S. Для всех, кто гордостью пылает,
Не ищет Божьего пути,
Ваш князь туда придти поможет,
Откуда к жизни нет пути.

И это будет страшной вечной пыткой
В огне и сере, в муках пребывать,
Услышите, люди милые, родные,
Начните срочно истину искать.

Виктор МЕЗИН
Владимирская обл.
Россия

Диттяча сторінка

ІСТОРІЯ СПАСІННЯ

Спочатку Бог створив небо і землю. Земля була зовсім пустою і на ній було дуже темно. І створив Бог світло і відділив його від темряви. І назвав Бог світло днем, а темряву – ніччю.

Бог відділив суходіл від води і назвав суходіл землею, а воду – морями. Потім Бог створив рослини – дерева, кущі і трави. Коли розквітли квіти і почали дозрівати плоди, Бог подивився на Землю і сказав: "Це дуже добре, Земля буде дуже гарною!"

І створив Бог небесні світила для відділення дня від ночі і для того, щоб визначати час – дні та роки. Вдень на небі світило сонце і зігрівало Землю. Вночі на темному небі сяяли місяць та величезна кількість зірок.

І створив Бог різних тварин і маленьких комах, щоб вони мешкали на Землі. І риб, щоб вони плавали у воді. І птахів з пухнастим пір'ям, щоб вони літали у повітрі.

І побачив Бог, що Земля прекрасна, і сказав: "Тепер я створю людей, щоб вони жили на Землі і раділи усьому її багатству".

І створив Бог людину і дав їй ім'я – Адам.

Із ребра Адама Бог створив жінку, і ім'я її було – Єва.

Бог поселив Адама і Єву в Едемському саду і сказав їм, що вони можуть їсти будь-які плоди, лише з одного дерева, яке росте посеред саду, плоди їсти не можна.

Всі тварини любили Адама і Єву. Але

був у саду і хитрий змії, якому зовсім не подобалися Адам і Єва.

Одного разу, коли Єва була сама, змії підкрався до неї і хитрістю переконав її ослухатися Бога і з'їсти плід із забороненого дерева. Єва скуштувала цей плід і дала його Адаму, і Адам теж їв. Коли Бог прийшов у сад поспілкуватися з Адамом і Євою, вони злякалися і сховалися від Нього. Бог покликав їх і запитав, чи не їли вони плодів з дерева, що стоїть посеред саду. Адам і Єва зізналися Богу в тому, що вони зробили, і сказали, що це змії навчив їх. Бог був дуже засмучений тим, що вони не послухалися Його. Він більше не міг їм довіряти, і вони були навечно вигнані із Едемського саду. Тепер їм треба було самим тяжко працювати, щоб мати достатньо їжі.

Так гріх увійшов у цей світ. А гріх, як ви знаєте, призводить до смерті. Але Бог – милостивий і довготерплячий. Він не міг дозволити дияволу знищити Своє улюблене створіння – людину. Бог пообіцяв людям, що прийде спасіння. І через багато-багато років сталося ось що...

У маленькому містечку Назареті жила собі гарна дівчина Марія. Вона дуже любила Бога. Одного разу, коли Марія була вдома сама, її кімнату осяяло яскраве світло. І у цьому світлі Марія побачила Ангела Господня. Вона дуже злякалася, але Ангел заспокоїв її і сказав: "Радій, Маріє! Бог побачив тебе. Незабаром у тебе народиться Син, і Він буде Сином Божим. Ти назвеш Його – Ісус. Коли твій Син виросте, Він врятує світ від гріха". Марія була готова виконати все, що було потрібно Богові.

Ангел зник так само раптово, як і з'явився.

У той час Марія була заручена – незабаром мало було відбутися її весілля з Йосипом. Йосип був добрим чоловіком, і він також був слухняний Богові. Одного разу, коли Йосип спав, йому уві сні явився Ангел і сказав: "Я приніс тобі радісну звістку! Марія чекає дитину від Духа Святого, ти назвеш Його Ісусом. Він і є Спаситель світу, якого обіцяв Бог!"

Проїшов деякий час. Марія і Йосип одружилися. Невдовзі правитель країни, де вони мешкали, видав наказ про перепис населення. Згідно цього наказу кожна людина мала вирушити до міста, звідки родом були його предки, і записати своє ім'я до спеціального списку. Марії і Йосипу довелося попрямувати до Віфлеєму. Йосип посадив Марію на віслюка, і вони вирушили у путь. Коли Марія з Йосипом прибули до Віфлеєма, у готелі не було вільних місць, і їм довелося зупинитися у хліву неподалік від міста. Марії прийшов час народжувати.

Коли Дитя народилося, Марія сповила Його і поклала у ясла, наповнені сіном.

Так з'явився чудовий Малюк – **Єдинородний Син Божий – Ісус**

Христос. У цей момент на небі зійшла яскрава зірка, яка сповістила весь світ про те, що народився **Ісус Христос – Спаситель.**

І сьогодні люди в усьому світі святкують День народження Спасителя, радіють і дякують Богові за цей чудовий дарунок.

НАУЧИ МЕНЯ, ГОСПОДИ, ПУТИ ТВОЕМУ И НАСТАВЬ МЕНЯ НА СТЕЗЮ ПРАВДИ, РАДИ ВРАГОВ МОИХ; НЕ ПРЕДАВАЙ МЕНЯ НА ПРОИЗВОЛ ВРАГАМ МОИМ, ИБО ВОССТАЛИ НА МЕНЯ СВИДЕТЕЛИ ЛЖИВЫЕ И ДЫШАТ ЗЛОБОЮ. (Пс.26:11,12)

Якщо ти прочитав - передай іншому, будь ласка